SCANDIA AND ABINGDON HOTELS
Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street, New York.
Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna fordringar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.
REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG
Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

A. S. BARDAL
BEGRAFNINGSBYRÅ.
BYRÅKISTVERK.
Begrafningar utföras skyndsamt och till moderat pris
Första klassens ärenden.
Kontorstelefon: N 6607 och 6608.
Bostadstelefon: A 8656.
BARDAL BLOCK
848 Sherbrooke Str., Winnipeg

Dr. L. E. LOVEGREN
Skandinavisk tandläkare
Kontorstid: 8:30 till 5:30
Tel.: A 8323
Main & Market Sts.
Nära City Hall.

DOKTORS
Boulanger och Boissonneault
Läkare och Kirurger.
Dr. Boulanger, post graduate från sjukhus i Paris och London.
Dr. Boissonneault, post graduate från sjukhus i New York och Chicago.
Det mest modärna X-stråle- och Genito-urin-laboratorium.
10011 Jasper Avenue,
Telefon 1032 — 4930 och 2009
EDMONTON. ALBERTA.

Dr. S. C. PETERSON
Specialist — Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar.
401 McArthur Bldg.
211 Portage Ave.
Kontorstid: 10—12; 3—5; 7—8.
Telefon: A 4165.

DR. R. L. HURST
Medlem av Royal College of Surgeons, England. Licentiat av Royal College of Physicians, London. Specialist: Bröst-, särv- och kvinnosjukdomar.
305 Kennedy Bldg.
mitt emot Eatons. Telefon: A 1519.
Kontorstid: 9—5 och 7—9
Bostadstelefon: A 2066

Kontor: 401 Boyd Building; Tel.: A 8521.
Bostad: 46 Alloway Ave.; Tel.: B 3158.
DR. M. B. HALLDORSON
SPECIALITET: LUNGSJUKDOMAR
Kontorstimmar: 11 till 12 f.m.; 2 till 6 e.m.

Kontortel.: A 3659 Bostadstel.: St. John 887
Dr. T. Glen. Hamilton
KIRURG
210—212 Somerset Bldg., Winnipeg, Man.

Skandinavisk Advokat
Olaf Conrad Boness, B.A.
Barrister och Solicitor av Albertas högsta domstol.
Kontor: 106—107 Adams Bldg., mitt emot Ramsey's Store, Edmonton, Atta.

SKANDINAVISKE ADVOKATER.
ROTHWELL, JOHNSON & BERGMAN
311 McArthur Bldg.
Telefon: Main 4503 og 4504
P. O. Box 1656.
WINNIPEG MANITOBA

DR. BRANDSON
LÄKARE
Kontor: 701 Lindsay Building
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen.
Bostadstelef.: A 7067 — A 7122.

JACKSON BROS.
Juvelerar- och Guldsmedsaffär
Speciellt uppmärksammas postorders UR- och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta

SKANDINAVISK ADVOKAT
Tel.: Kontor, A. 4819.
Residens, B. 4440.
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.
845 Somerset Bldg., Portage Ave.
Winnipeg.

BELL'S
PORT WINE
HEALTH TONIC
Begär en flaska av er handlande, om han ej har det, tillskriv oss direkt.
Standard Temperance Wine Co.,
282 Stanley St., Winnipeg, Man.

FÖRSTKLASSIG
SVENSK BARBERSTUGA
GUSTAV RONNANDER
361 LOGAN AVE. WINNIPEG.

Gynna Svenska Canada-Tidningens annonsörer

Silverkvarnen.

KRIMINALNOVELL.

Av

C. A. Cederborg.

(Svenskt original.)

(9) (Forts. fr. nr.)

— Se, sade han, en vagn, kommande norr ifrån, har vänt just här. Vägen har varit för smal för en dylik vänning, därför har man kört upp på vägkanten och där kvarlämnat spår, som ännu äro tydliga, under det däremot spåren på själva vägen blivit utplånade. Se här t. ex. i den här tuvan ha båda hjulen skurit ned och där synes djupa spår efter hästen. Pass på att det är den av Johan Svensson sedda vagnen, som här hämtat sin last. Och att det skett just här mitt för blodfläckarne antyder att dennes uppfattning att den utgjorts av ett lik är mycket sannolikt.

Länsmannen fann iakttagelsen beträffande vagnsspåret fullt riktig.

— Nu, utropade han i triumferande ton, ha vi funnit ett tydligt bevis på att gubben Appelblom blivit mördad just här och tack vare det av Johan Svensson lämnade signalementet veta vi även vilka de äro, som begått mordet. Nu återstår endast att taga reda på var liket blivit avlastat och gömt samt att finna "Kniven och Kalle Tång."

— Låtom oss icke, invände Alf Grane, vara allt för snabba i våra slutsatser. Tänk om de båda tjuvarne helt enkelt stulit en ko, lett henne hit, slaktat henne här i skogen och därefter medelst en vagn hämtat köttet och forslat det till deras "slott."

— Hm, svarade länsmannen, du är då allt för misstrogen. Nog är mitt antagande bra mycket sannolikare än ditt, synnerligast som gubben Appelbloms försvinnande är konstaterat men mig veterligen har ingen anmält förlusten av en ko. Dessutom borde väl Johan Svensson kunna skilja en människa från en ko, även om den ligger under ett täcke.

— Ja, ja, du kan ha rätt, det har jag ju också redan medgivit. Men fakta böra ses från mer än en sida. Det finnes flera omständigheter som tala emot, att gubben Appelbloms blivit mördad på denna plats.

— Låt mig höra dem, bad länsmannen i ivrig ton.

— Jo, återtog Alf Grane, för det första synes det mig ganska osannolikt, att Appelblom under en nattlig promenad slagit in på denna steniga biväg, då han hade en öppen banad väg att följa.

— Ja, men man kan tänka sig att gubben havt något visst mål åt detta håll, invände länsmannen. Han var så hemlighetsfull och egen att hans avsikter svårligen kunna beräknas.

— För det andra veta vi ju att ett mord på Appelblom ingalunda låg i de båda Labanssönernas intresse. Man slaktar ej gärna gåsen som värper guldägg. Men vi veta ock att "Kniven" och "Kalle Tång" stå i nära förbindelse med David Labansson, ja, t. ex. vid det senare inbrottet arbetat såsom hans verktyg. Det förefaller då osannolikt att de skulle till den grad ha motiverat sin arbetsgivares intressen att de mördat Appelblom.

— Det kan synas så, medgav länsmannen, men man kan ju tänka sig den möjligheten att Labansson glömt att giva sina hantlangare föreskrifter i detta hänseende. Kanske ha de icke ens känt Appelblom. De ha på nattlig stråt mött en ensam vandrare och deras banditnatur har förlett dem att begagna sig av tillfället.

Men Alf Grane hade ännu ej uttömt förrådet av invänningar.

— För det tredje, sade han, så om de verkligen här mördat Appelblom, så varför nedgrävde de ej liket i skogen utan underkastade sig besväret att forsla bort det i vagn, ett företag som de måste inse ingalunda saknade risk.

Men inte heller nu var länsmannen svarslös.

— Vi böra besinna, sade han, att denna del av skogen ligger ganska nära allmän väg och bebyggda platser. Härifrån till Norrekvarn är endast 20 minuters väg, till Forstmästarebostället, 10 och till närmaste torp 5 minuter. Därav kunde de lätt inse, att denna del av skogen ingalunda vore ett säkert gömställe för en grav. Vida säkrare vore det att föra liket långt bort i vildmarken där sällan någon människa har sin väg.

Alf Grane gjorde ej flera invänningar. I stället fyllde han något av de vämjeliga blodfläckarne på ett provrör och sade därvid:

— Det här blodet är ju väl gammalt och allt annat än behagligt att handskas med men jag hoppas att min vän rättskemisten i Stockholm, till vilken jag ämnar sända det med första post, skall kunna avgöra om det är människo- eller djurblod. Mycket hänger på hans utlåtande. Men tyvärr torde det dröja närmare en vecka innan jag hinner få svar. Under tiden vill jag försöka att göra närmare bekantskap med hrr "Kniven" och "Kalle Tång."

Då länsmannen och detektiven återkommo till länsmansgården hade även Petter avslutat sin expedition och dröjde ej att inställa sig på länsmanskontoret för att avlägga rapport.

— Så Petter, hälsade honom länsmannen, vad har du gjort för upptäckter.

— Jo, herr kommissarie det var som jag trodde. Höka-Månsen hade bytt hästar på Ljungby marknad och hästen är hans.

— Verkligen! — Det skulle jag då aldrig trott, att Höka-Månsen hade med banditer att göra. Nå fick du veta vartill hästen blivit använd.

— Måns visste inte vad hästen havt för rackartyg för sig den natten.

— Jaså, han sade det!

— Ja, se kommisarien, det var på det viset att när Måns kom ut i stallet på morgonen den 30 april, så var både häst och sele borta. Och när han så tittade efter i porten saknades även vagnen. Då förstod han att tjuvar varit i gården och blev förskräckligt antererad. Först tänkte han genast gå hit och anmäla stölden, men så kom han ihåg att han just den dagen blivit budad till dagsverke på herregården. Då bad han sin hustru gå till byn istället. Men som alla vet har Hök-Elna sitt huvud för sig, och hon tyckte det var bättre att gå till den kloka käringen i Kärremåla som har ord om sig att kunna återställa tjuvgods. Och hon drev sin vilja igenom.

— Vad sade den kloka, sporde länsmannen.

— Jo, att häst och vagn blivit stulna av en svarthårig karl, som hade ett fruntimmer i sitt sällskap. Men non — den kloka — skulle nog ställa om så, att de blevo tvungna att återlämna tjuvgodset. Nå, Måns trodde just inte mycket på den saken. Men följande morgon fick han annat att veta. När han kom ut på gården hörde han en häst gnägga. Och när han så gick till stallet stod hästen där och gnäggade efter foder. Och selen hängde på väggen och vagnen stod i porten. Nu måste även han erkänna Kärremåla-Gunnels stora makt och det kan man lita på, att har Gunnel varit mycket sökt förr, så blir hon det ännu mera hädanefter.

Både länsmannen och notarien brusto i skratt och även Petter instämde.

— Nå, frågade länsmannen, upptäckte du något vidare?

— Ja, svarade Petter, jag såg något som varken Måns eller hans käring märkt.

— Vad var det?

— Jo, att vagnen blivit tvättad, ja, till en del rent av skurad med sand.

— Så- — —

— Ja, men det var dock inte bättre gjort än att jag såg spår efter blodfläckar både på bottenbrädan och på häckarne. Och det halmboss som enligt vad Måns försäkrade fanns när vagnen stals, var alldeles borta då den kom igen.

Nu tog notarien ordet och framställde en fråga:

— Min käre Petter, såg du om på högra framhjulet av vagnen en vid pass tre tum lång bit av hjulskenan saknades?

Petter stirrade på den frågande målsman för förvåning. Slutligen svarade han:

— Ja, det är alldeles riktigt — just en så stor bit av skenan på högra framhjulet fattades. Jag lade märke till det.

— Men hur fasen — — —

Han fullföljde icke menigen men man såg att han med djupt beundrande blickar betraktade notarien. Därefter gjorde han en otymplig bugning och avlägsnade sig.

— Hur kunde du veta det där om hjulskenan, frågade länsmannen.

— Jo, jag såg det på spåret i skogen. Och jag hoppas att detta märke skall hjälpa mig att spåra vagnen vidare. Men säg mig: Hurudan karl är den där Höka-Månsen? Kan han misstänkas att stå i maskopi med banditerna i Storskogen?

— Måns i Hökatorpet är en ärlig och hederlig fast något enfaldig man, och den senare delen av din fråga måste jag besvara med ett bestämt nej. Därför blev jag högst förvånad då jag hörde att hästen var hans. Men nu förstår jag mycket väl att tjuvarne endast för tillfället lånat hans ekipage, som de därefter återställt, då de ej längre hade bruk för detsamma. Men det kan du lita på, att hädanefter blir Gunnel i Kärramåla i än högre grad än någonsin förut ett orakel för hela bygden då det gäller tjuvgods. Och i ett fall kanske med rätta, ty hon är med skäl misstänkt för tjuvgömmeri. Det skulle inte förvåna mig om hon kanske bättre än någon annan hade reda på var "Knivens" och "Kalle Tångs" slott är beläget.

Ett möte i storskogen.

Som vi förut nämnt begränsades Storskogen i norr av en västerut gående bygdeväg, vid vilken några torp voro belägna, däribland även det förut omtalade Hökatorpet. Ordet "begränsades" är dock så till vida oriktigt, genomskars hade varit rättare ty även på andra sidan denna väg sträckte sig Storskogen. Men här kallades den norra Storskogen till skillnad från det södra. Och denna del var icke blott till sin areal vida större än den södra: den var ock av en vildare, nästan urskogsmässig natur med skrovliga klippstalp, små skogstjärnar, kärr och myrar.

På en smal stig i denna vildmark vandrade en vacker dag ungefär vid den tid solen började dala en högväxt ung man med särdeles fördelaktigt utseende. Han var klädd i grön jaktrock och fast det ej nu var jakttid bar han en bössa i rem över axeln. Under vandringen kastade han spanande blickar omkring sig.

Plötsligt tvärstannade han och grep bössan. Han hade nu kommit tilll ett ställe, där en liten skogstjärn glimmade till höger och mellan honom och dess strand öppnade sig en med björkar glest bevuxen glänta. Mellan björkarne varsnade han en karl i rivna och smutsiga kläder och av ett mycket misstänkt utseende, vilken med smygande steg närmade sig sjöstranden på ett oregelbundet sätt liknande en sökande jakthunds. Då och då lutade han sig ned, som om han sökte efter något på marken och tycktes vara så fördjupad i detta letande att han tydligen icke observerat mannen i gröna rocken, åt vilken han för övrigt vände ryggen.

— Äntligen har jag återfunnit en av dessa bovar, och nu skall han icke undslippa, om jag också nödgas sätta en hagelsvärm i hans ben, mumlade den senare mellan tänderna, och nu började även han avancera i riktning mot de andre med smygande steg och sökande betäckning bakom de tjockaste björkstammarne. Snart hade han kommit honom helt nära. Då röt han:

Trashanken, vad det nu var för en, hajade till och vände sig blixtsnabbt om. Han hade ett rätt hyggligt ansikte med ett par livliga och intelligenta ögon, men för övrigt var det en fullödig typ av en äkta landsstrykare. Besynnerligt nog tycktes han inte bli förskräckt, då han såg den grönrockades hotfulla blickar och bössminningen riktad emot sig. Tvärt om drog ett par ögonblick ett leende över hans ansikte.

(Forts.)

Vardagsfunderingar.

(Forts. fr. sid. 2.)

Vi borde i stället begagna dessa hundra millioner dollars för att mätta våra egna hungrande arbetslösa, förbättra våra skolor och publika institutioner, och sända hjälp till övriga nödlidande nationer. Canada har nog med krymplingar från världskriget att försörja och i stället för att ytterligare öka dessas antal, så borde man först tillse att våra änkor och faderlösa barn — offer för världskriget — erhålla tillräckligt understöd för att hålla kropp och själ tillsammans. Det maskineri som styr världens ekonomi är sådant att det skapar förhållanden under vilka många icke erhålla tillräckligt med föda och som följd härav lider millioner av medmänniskor hungersnöd. Trots det planerar man att begagna millioner dollars för upprättandet och uppehållandet av arméer, byggandet av slagskepp, kanoner och andra mordredskap, vilka icke förökar vårt förråd av livsförnödenheter. Och dessa millioner utkrävas av folket. Är det icke hög tid att vi intaga vår ställnig som röstägande samhällsmedlemmar och för alltid krossa militarismens makt?

* * *

Att ett sådant företag som det nu nämnda fälttåget mot Sovjet-Ryssland kommer att möta dess föregångares öden är nästan säkert. Änskönt Rysslands arméer skulle till en början lida nederlag kan dessa bliva endast taktiska sådana och Ryssland kommer slutligen att bli strategiskt triumferande, ty hennes numerära överlägsenhet över fienderna kommer att till sist göra sig gällande. Dessutom har Ryssland ofantliga landområden till sitt förfogande som det kan draga nytta av när det gäller manövrering under reträtt.

Det sista kriget var den närmaste orsaken till den ryska revolutionen. De allierades beväpnade mellankomst har ytterligare förstärkt Sovjet-Ryssland. Det polska kriget, understött av den kraftiga sammanslutningen av de ledande imperialistiska länderna förökade det ryska proletariatets militärmakt.

Vidare mellankomst skall lämna Sovjet-Ryssland orubbat och kan endast stimulera den revolutionära rörelsen i Europa. Därför borde man tänka på saken två gånger innan man beslutar sig för något så omänskligt som ett större fälttåg mot bolsjevikerna.

Amerikas inträde i världskriget.

(Forts. å sid. 5.)

tidigt lät han kalla till Vita Huset kongressmännen Stone, Kern och Flood, och i en hänvändelse till dem, som utmynnade i en enträgen uppmaning, yrkade han på deras understöd i sin strävan att störta landet i världskriget. De häpna kongressmännen vägrade med indignation att tjänstgöra som Wilsons krigshetsare i kongressen, och dennes älsklingstanke att komma de allierade till undsättning, måste på grund av omständigheternas makt uppskjutas, ty den amerpresidentvalet 1916, under vilken tid Wilson ej allenast skickligt dolde sitt tyskhat och sin stridsiver, utan t. o. m. yrkade på återval alldenstund "han hållit oss utanför kriget", och det var med den förpliktande frasen "He kept us out of War" som han lyckades få sin maktbefogenhet förnyad genom omval, men knappast kände han sig åter fast i sadeln innan han — en månad efter den andra installeringen — definitivt bröt med Tyskland och drog sitt land i massslaktningen.

Det är också fullkomligt oriktigt att tro att de allierade länderna lockat och tubbat Amerika i kriget; att det i det längsta spjärnade emot och slutligen gav vika för ententens ränksmiderier.

Tack vare de flikar man redan nu lyckats blotta på den omsorgsfullt fördolda sanningen kan man numera med bestämdhet påstå att så ej var fallet. De allierade voro snarare föremål för Wilsons påtryckningar, och i tvärtom. Vi äga kännedom om att den officiella Frankrike på våren 1917 stod redo att draga sig ur kriget, och att det krävdes starka föreställningar och övertalningar från det officiella Amerikas sida för att förmå fransmännen att fortsätta kampen.

Detta har erkänts av general Pershing, själv, och i dagarna ha vi fått hans vittnesmål bekräftat av en annan högre amerikansk officer, vilken före expeditionsarmén avreste till Frankrike för att undersöka den där faktiskt rådande sinnesstämningen. I ett offentligt tal yttrade han nyl. att han allmänt fann de engelska och franska soldaterna uppbrakta (infuriated) över Amerikas inträde i kriget, emedan deras enda önskan var att få se det avslutat, ju snarare dess hellre, samt att de även skulle ha gjort sin fredsyrkan gällande på ett effektivt sätt. De frågade ej längre efter vem som blev segrare, ty detta tedde sig för dem av underordnad vikt inför det allt uppslukande kravet på fred, vilken de också tilltvungit sig — i trots av sina regeringar — såvida ej Amerika genom sitt inträde förlängt dödskampen. Ej allenast 100,000 amerikaner utan en miljon européer av alla de krigsförande nationerna ligga idag begravna på slagfälten tack vare Nobelska pristagaren Woodrow Wilson.

Här räkna vi dock endast med de stupade vilka blevo krigets offer såsom en följd av Wilsons politik och för vilkas lidanden och slutliga död han är direkt och ensamt ansvarig. Indirekt bär han skulden till allt det namnlösa elände som drabbat världen och för alla de miljoner människoliv som tillspillogivits på slagfälten sedan den olycksdigra septemberdag 1914, då hans representant Sharp i Paris lyckadea övertala fransmännen att bedriva ett uthållighetskrig.

I sanning kvalifikationer som man ej väntar sig hos en kandidat till det Nobelska fredspriset!

Det äger sin riktighet att president Wilson i egenskap av ärkekonspiratör med anlitandet av alla sin djävulska slughet så lyckades innästla sig i det godtrogna och för allt svekfullt förfarande främmande tyska folket, att han förmådde det att nedlägga vapen och skyddslöst avvakta infriandet av sina löften om rättvisa och moderation.

Är det på grund av det sätt på vilket dessa högtidliga försäkringar infriades mot en germansk nation, som en annan germansk nations folkvalda representanter se sig föranledda att belöna upphovsmannen till alla tiders skändligaste svek och bedrägeri med den kanske största utmärkelse som står den germanska världen tillbuds?

Vi hade kunnat se en förklaring i det norska stortingets handlingssätt om Wilson genom sina hypokritiska fraser lyckats åtstadkomma fred och försoning bland folken, men en lyckligare värld kan ej danas på lögnets och bedrägeriets grund, och den fred som skapades av det Wilsonska försåtet var i sanning rikligt behäftat med fruktbärande frön för nya krig, krig som nu rasa och på vilka vi ej kunna se ett slut.

Ur det Wilsonska förräderiet mot Tyskland och österrike — vars kulmen nåddes med övergivandet av lockbetet de 14 paragraferna — ha vi sett spira upp Franrikes hysteriska och huvudlösa militarism, Polens obehärskade och oresonliga mordlystnad, Elass-Lothringens träldom, Danzigs, Schlesiens och Tyrolens lidanden, Ukraine's olyckor, Rysslands namnlösa elände, Egyptens martyrdom och österrikes dödskamp.

Det norska stortinget har genom att tilldela president Wilson ett Nobelpris åskådliggjort att det önskade belöna världsmästaren i hyckleri, och som sådant var priset otvivelaktigt i högsta grad välförtjänt; som "fredspris" uppträder det numera under fullkomligt falsk och vilseledande ursprungsbeteckning.

Detta beslut av det norska stortinget kan anses vara lyckat, ty som utdelare av ett pris i hyckleri tyckas det äga alla de förutsättningar det såsom utdelare av ett bona fide fredspris så betänkligt saknade.

STARLAND 630 MAIN STR. Nära LOGAN

Bonspeil vecko attraktioner Feb. 7de

MÅNDAG — TISDAG — ONSDAG:

MAURICE TOURNEUR

presenterar

'TREASURE ISLAND'

MED ROBERT LOUIS STEVENSON

En Paramount Artcraft bild

"Fifteen men on the Dead Man's Chest—
Yo-ho-ho, and a bottle of rum!
Drink and the devil had done for the rest—
Yo-ho-ho, and a bottle of rum!"

En av de bäst omtyckta berättelserna inom litteraturen.
En spännande dramatisering med en utmärkt trupp omfattande

Shirley Mason & Lon Chaney

En romans för gossar och flickor mellan nio och nittio.

TORSDAG — FREDAG — LÖRDAG:

BILLIE BURKE

I

"WANTED A HUSBAND"

ÖNSKAS:—En make, av elegant, muskulös blond. Måste vara ung och full av liv. Grotteman med titel eller förmåga att spela saxaphone föredrages. Måste vara villig att rapportera för tjänst genast, ty detta är rush-order. Äktenskapserfarenhet ej nödvändig, enär framgångsrik applikant snart blir tränad för platsen. Hänvänd er nästa torsdag, fredag och lördag till Miss Billie Burke.

KOMMANDE: — 3 dagar börjande måndag, Feb. 14

OTIS SKINNER I **"KISMET"**

Mina tillfredställa patienter äro mina bästa **Rekommendationer**

Hundratals av dem skola gärna vittna, att mitt arbete är praktiskt smärtfritt och att kostnaden är moderat.
Ihågkommande detta faktum behöver ni ej bättre bevis för att det skulle vara klokt att lämna edra tandbekymmer i min vård.

DR. C. C. JEFFREY
"DEN NOGGRANNE TANDLÄKAREN"
Hörnet av Logan & Main Sts.
Ovanför Ligget's apotek.
Ingång från Logan Ave.

12 tum $3.10 Ordra nu — Ge nummer på alla billar. — 14 tum $3.45

16 tum.....$3.75 18 tum.....$4.00
Meddela oss om edra behov i järnvaru- och maskinreparering.
Skriv efter ny vårkatalog.

H. R. HAWKEY & CO.
128 Princess St. — Winnipeg, Man.

Hymie's Auto Livery
7 passagerare Packards DAG- OCH NATTBETJÄNING.
174 Logan Ave. WINNIPEG. Tel.: A 3071